Divendres Sant

Text de l'Evangeli (*Jn* 18,1—19,42): Després de dir aquestes coses, Jesús sortí amb els seus deixebles cap a l'altra banda del torrent Cedró, on hi havia un hort, dins el qual entrà ell amb els seus deixebles. Judes, el qui el traïa, coneixia el lloc, perquè Jesús s'hi havia reunit moltes vegades amb els seus deixebles. Judes, doncs, havent pres la cohort i guardes dels grans sacerdots i dels fariseus, arribà allí amb llanternes, torxes i armes. I Jesús, que sabia tot el que li havia de succeir, s'avançà, i els digué: «Qui busqueu?». Li respongueren: «Jesús el Natzarè». Els diu: «Jo soc!». Judes, el qui el traïa, també era amb ells. I quan els digué: «Jo soc!», retrocediren i caigueren per terra. I novament els preguntà: «Qui busqueu?». I ells digueren: «Jesús el Natzarè». Respon Jesús: «Us ho he dit: Jo soc! I si em busqueu a mi, deixeu aquests que se'n vagin». [Això succeí] per tal que es complís la paraula que havia dit: «Dels que m'has donat no n'he perdut cap». Llavors Simó Pere, que tenia una espasa, la tragué i va colpejar el servidor del gran sacerdot i li tallà l'orella dreta. I el nom del servent era Malcus. Digué, doncs, Jesús a Pere: «Fica l'espasa a la beina. ¿És que el calze que m'ha donat el Pare no l'haig de beure?».

Llavors la cohort i el tribú i els guardes dels jueus prengueren Jesús i el lligaren.

I el dugueren primer a Annàs, ja que era sogre de Caifàs, el gran sacerdot d'aquell any. [Aquest] Caifàs era el qui havia aconsellat als jueus: «Convé que un home mori pel poble».

Simó Pere i un altre deixeble seguien Jesús. I aquest deixeble era conegut del gran sacerdot i entrà amb Jesús a l'atri del gran sacerdot. Mentrestant, Pere s'havia quedat a la porta, a fora. Sortí, doncs, l'altre deixeble, el que era conegut del gran sacerdot, i parlà a la portera i introduí Pere. Digué llavors a Pere la criada portera: «¿No ets pas tu també dels deixebles d'aquest home?». Diu ell: «No ho soc!». I eren allí els servidors i els guardes, que havien preparat brases perquè feia fred, i s'escalfaven. I també Pere era amb ells escalfant-se.

Llavors el gran sacerdot interrogà Jesús sobre els seus deixebles i sobre la seva doctrina. Li

respongué Jesús: «Jo he parlat al món obertament. Jo sempre he ensenyat en la sinagoga i en el temple, on tots els jueus es reuneixen, i no he dit mai res ocultament. Per què m'interrogues? Interroga els qui van escoltar allò que els vaig parlar; mira, aquests saben allò que vaig dir». I quan digué aquestes coses, un dels ajudants dels guardes donà una bufetada a Jesús, dient: «¿Així contestes al gran sacerdot?». Li respon Jesús: «Si he parlat malament, prova quin és el mal; però si he parlat bé, per què em pegues?». I Annàs l'envià lligat a Caifàs el gran sacerdot.

Mentrestant, Simó Pere s'estava dret i escalfant-se. I li digueren: «¿No ets pas tu també dels seus deixebles?». Ell ho negà, i digué: «No ho soc!». Diu un dels servidors del gran sacerdot, parent d'aquell a qui Pere tallà l'orella: «¿No t'he vist a l'hort amb ell?». I novament Pere negà, i immediatament el gall cantà.

Llavors porten Jesús des de Caifàs al pretori. Era de bon matí. Però ells no entraren al pretori per no contaminar-se, i així poder menjar la Pasqua. Sortí, doncs, Pilat cap a ells a fora, i diu: «Quina acusació porteu contra aquest home?». Respongueren, i li digueren: «Si aquest no fos un malfactor, no te l'hauríem pas dut». Els diu, doncs, Pilat: «Preneu-lo vosaltres, i segons la vostra Llei jutgeu-lo!». Li digueren els jueus: «A nosaltres no ens és lícit matar ningú». [Això succeí] per tal que es complís la paraula que Jesús havia dit per a indicar de quina mort hauria de morir.

Entrà, doncs, Pilat altre cop al pretori i cridà Jesús, i li digué: «¿Tu ets el rei dels jueus?». Respongué Jesús: «¿Per tu mateix dius això, o bé altres t'ho han dit de mi?». Respon Pilat: «¿És que potser soc jo jueu? El teu poble i els grans sacerdots t'han dut a mi. Què has fet?». Respongué Jesús: «El meu regne no és d'aquest món. Si fos d'aquest món el meu regne, els meus guardes lluitarien perquè no passés a mans dels jueus. Però, de fet, el meu regne no és d'aquí». Li digué llavors Pilat: «Doncs, ¿tu ets rei?». Respon Jesús: «Tu ho dius que jo soc rei. Jo per a això he nascut i per a això he vingut al món, per donar testimoni de la veritat. Tot aquell qui és de la veritat escolta la meva veu». Li diu Pilat: «Què és la veritat?». I quan hagué dit això novament sortí vers els jueus, i els digué: «Jo no trobo en ell cap causa. És costum entre vosaltres que us deixi anar algú per Pasqua. ¿Voleu, doncs, que us deixi anar el rei dels jueus?». I

cridaren altra vegada, dient: «No aquest, sinó Barrabàs!» -Barrabàs era un lladre.

Així, doncs, Pilat prengué Jesús i el flagel·là. I els soldats, trenant una corona d'espines, la hi col·locaren al cap, i el revestiren amb un mantell de porpra, i s'acostaven a ell, i deien: «Salve, rei dels jueus!», i li donaven bufetades.

I surt novament Pilat a fora, i els diu: «Mireu, us el porto fora perquè sapigueu que no trobo en ell cap causa». Sortí, doncs, Jesús a fora, portant la corona d'espines i el mantell de porpra. I els diu: «Heus aquí l'home!». Quan el veieren, doncs, els grans sacerdots i els guardes cridaren, dient: «Crucifica'l, crucifica'l!». Els diu Pilat: «Preneu-lo vosaltres i crucifiqueu-lo, perquè jo no trobo en ell causa». Li respongueren els jueus: «Nosaltres tenim Llei, i segons la Llei ha de morir, perquè s'ha fet Fill de Déu».

Quan Pilat, doncs, va sentir aquesta paraula, va témer més encara. I entrà altre cop al pretori, i diu a Jesús: «D'on ets tu?». Però Jesús no li donà resposta. I li diu Pilat: «¿A mi no em parles? ¿No saps que tinc potestat per deixar-te anar i tinc potestat per crucificar-te?». Respon Jesús: «No tindries cap potestat sobre mi si no se t'hagués donat de dalt; per això, qui m'ha posat a mans teves té un pecat més gran».

A partir d'això, Pilat procurava alliberar-lo, però els jueus cridaven, dient: «Si deixes anar aquest, no ets amic del Cèsar! Tot el qui es fa rei es manifesta contrari al Cèsar». I així Pilat, en sentir aquestes paraules, tragué a fora Jesús i s'assegué en el tribunal en el lloc que s'anomena Lithòstrotos, i en hebreu Gabbathà. I era la Parasceve de la Pasqua, cap a l'hora sexta. I diu als jueus: «Heus aquí el vostre rei!». I li cridaren: «Fora, fora, crucifica'l!». Els diu Pilat: «¿El vostre rei crucificaré?». Respongueren els grans sacerdots: «No tenim altre rei sinó Cèsar». Llavors, doncs, els el feu a mans perquè fos crucificat. I prengueren Jesús.

I portant-se ell la creu, sortí cap a l'indret anomenat Lloc de la Calavera -que en hebreu es diu: Gòlgota-, on el crucificaren; i amb ell altres dos, a banda i banda, i enmig Jesús. I Pilat escriví també un títol i el posà sobre la creu. Hi era escrit: «Jesús el Natzarè, el Rei dels jueus». Aquest

títol, doncs, el llegiren molts dels jueus, perquè el lloc on crucificaren Jesús era prop de la ciutat. I era escrit en hebreu, llatí i grec. Deien, doncs, a Pilat els grans sacerdots dels jueus: «No escriguis: “Rei dels jueus”, sinó que ell digué: “Soc el Rei dels jueus”». Respongué Pilat: «El que he escrit, he escrit».

Els soldats, doncs, després de crucificar Jesús, prengueren les seves vestidures i en feren quatre parts, una part per a cada un dels soldats. I [també prengueren] la túnica, però la túnica era inconsútil, teixida des de dalt tota ella. Es digueren els uns als altres: «No l’esquincem, sinó fem a sorts de qui serà», per tal que es complís l’Escriptura que diu: S’han repartit entre ells les meves vestidures i s’han fet a la sort la meva túnica. Els soldats, ben cert, feren això.

I s’estaven junt a la creu de Jesús la seva mare i la germana de la seva mare, Maria de Cleofàs, i Maria la Magdalena. Jesús, doncs, quan veié la mare i el deixeble que ell estimava, que era allí, diu a la mare: «Dona, vet aquí el teu fill». Després diu al deixeble: «Vet aquí la teva mare». I des d’aquella hora la prengué el deixeble a casa seva.

Després d’això, sabent Jesús que ja tot s’havia acomplert, per tal que es complís l’Escriptura digué: «Tinc set». Hi havia allí un vas ple de vinagre; clavant, doncs, a una canya d’hisop una esponja xopa de vinagre, la hi acostaren a la boca. Quan Jesús hagué pres el vinagre, digué: «Està acomplert!», i, després d’inclinar el cap, lliurà l’esperit.

Els jueus, doncs, com que era Parasceve, per tal que els cossos no restessin en la creu el dissabte, ja que aquell dissabte era un dia important, pregaren Pilat que els trenquessin les cames i els traguessin. Vingueren, per tant, els soldats i trencaren les cames del primer i de l’altre que va ser crucificat amb ell, però quan arribaren a Jesús, així que veieren que ja estava mort, no li trencaren les cames, sinó que un dels soldats amb una llança foradà el seu costat, i a l’instant en sortí sang i aigua. I el qui ho veié en dona testimoniatge, i és verídic el seu testimoniatge, i ell sap que diu la veritat, perquè vosaltres cregueu. Aquestes coses han succeït, en efecte, a fi que es compleixi l’Escriptura: No li trencaran cap os, i encara una altra Escriptura diu: Miraran vers aquell que traspassaren.

I després d'això, Josep d'Arimatea, que era deixeble de Jesús, però d'amagat per por dels jueus, demanà a Pilat d'emportar-se el cos, i li ho permeté Pilat. Vingué, doncs, i prengué el seu cos. I vingué també Nicodem, el qui havia vingut primer de nit, portant una mescla de mirra i àloe, unes cent lliures. Prengueren, doncs, el cos de Jesús i l'amortallaren en llenços, amb aromes, com tenen costum de sepultar els jueus. I en el lloc on fou crucificat Jesús hi havia un hort, i en l'hort un sepulcre nou en el qual encara ningú no havia estat mai posat. Allí, doncs, a causa de la Parasceve dels jueus, com que el sepulcre era a prop hi posaren Jesús.

© Albada Editorial / evangeli.net

«Quan Jesús hagué pres el vinagre, digué: 'Està acomplert!', i, després d'inclinar el cap, lliurà l'esperit»

Mn. Francesc CATARINEU i Vilageliu
(Sabadell, Barcelona, Espanya)

Avui celebrem el primer dia del Tridu Pasqual. Per tant, és el dia de la Creu victoriosa, des d'on Jesús ens deixà el millor d'Ell mateix: Maria com a mare, el perdó —també als botxins— i la confiança total en Déu Pare.

Ho hem sentit en la lectura de la Passió que ens transmet el testimoni de sant Joan, present al Calvari amb Maria, la Mare del Senyor i les dones. És un relat ric en simbologia, on cada petit detall té sentit. Però també el silenci i l'austeritat de l'Església, avui, ens ajuden a viure en un clima de pregària ben atents al do que celebrem.

Davant d'aquest gran misteri, som cridats —primer de tot— a veure. La fe cristiana no és la relació reverencial envers un Déu llunyà i abstracte que desconeixem, sinó l'adhesió a una Persona, veritable home com nosaltres i, alhora, veritable Déu. L'Invisible s'ha fet carn de la nostra carn, i ha assumit el ser home fins a la mort i una mort de creu. Però va ser una mort acceptada com a rescat de tots, mort redemptora, mort que ens dóna vida. Aquells que hi eren i ho van veure ens transmeten els fets i, alhora, ens descobreixen el sentit d'aquella mort.

Davant d'això, ens sentim agraïts i admirats. Sabem el preu de l'amor: «Ningú no té un amor més gran que aquest de donar la pròpia vida pels seus amics» (Jn 15,13). La pregària cristiana no és sols demanar, sinó —primer de tot— admirar agraïts.

Jesús, per a nosaltres, és model que cal imitar, és a dir, reproduir en nosaltres les seves actituds. Hem de

ser persones que estimem fins esdevenir un do pels altres, que confiem en el Pare en tota adversitat.

Això contrasta amb l'atmosfera indiferent de la nostra societat; per això, el nostre testimoni ha de ser més valent que mai, ja que la donació de Crist és per a tots. Com diu Melitó de Sardes «Ell ens ha fet passar de l'esclavitud a la llibertat, de les tenebres a la llum, de la mort a la vida. Ell és la Pasqua de la nostra salvació».

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «La creu és la inclinació més profunda de la Divinitat envers l'home. La creu és com un toc de l'amor etern sobre les ferides més doloroses de l'existència terrena de l'home» (Sant Joan Pau II)

- «El perdó costa alguna cosa, abans de res al qui perdona (...). Déu només va poder superar la culpa i el sofriment dels homes intervenint personalment, sofrint Ell mateix en el seu Fill, que ha portat aquesta càrrega i l'ha superat mitjançant el lliurament de si mateix» (Benet XVI)

- «Aquest desig d'acceptar el designi d'amor redemptor del seu Pare anima tota la vida de Jesús, perquè la seva passió redemptora és la raó de ser de la seva Encarnació: 'Pare, salveu-me d'aquesta hora! Però per això he arribat jo en aquesta hora' (Jn 12,27). 'El calze que m'ha donat el Pare, no l'he de beure?' (Jn 18,11). I encara, clavat a la creu, abans de dir: 'Tot s'ha acomplert' (Jn 19,30), exclama: 'Tinc set' (Jn 19,28)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 607)